

EEN „FULL DRESS“ JAS, met de panden tot bijna een punt gesneden (Haberdasher)

Er wordt over het algemeen in ons land door de heeren te weinig zorg aan de kleding gegeven.

Gij behoeft maar eens in Londen geweest te zijn. En dan erkent gij die waarheid onmiddellijk.

Daarom heeft de redactie van Panorama mij veroorloofd mijn stokpaardje eens te berijden.

Mits ik bij mijn modebeschouwing ook wat voorbeelden wist te geven, die het nieuwste op het gebied van heerenmode aangaven.

Die voorwaarde accepteerde ik gaarne. Uit de mededeelingen van de heerenmode-vakbladen putte ik daarvoor de gegevens.

Wat is 't vreemd en jammer, dat er geen modeblad voor heeren bestaat in hetzelfde genre zooals er wel voor dames worden uitgegeven.

Het is zeker karakteristiek hoe Amerika meer en meer de mode-aangever voor de heeren wordt.

De democratische mannenkleding als veld van studie voor de meest democratische natie der wereld.

En door haar tot een nuancen-onderscheid gebracht, waaraan minder democratische volkeren nooit zouden gedacht hebben.

Een eenheid van tegenstellingen...

Er zijn nog meer gronden voor: diegene, die met krachtigen wil en persoonlijkheid door het leven gaat en zich niet zoo gemakkelijk door vreemden laat beïnvloeden heeft steeds een bijzondere attractie op de menigte uitgeoefend.

Dit geldt ook op modegebied.

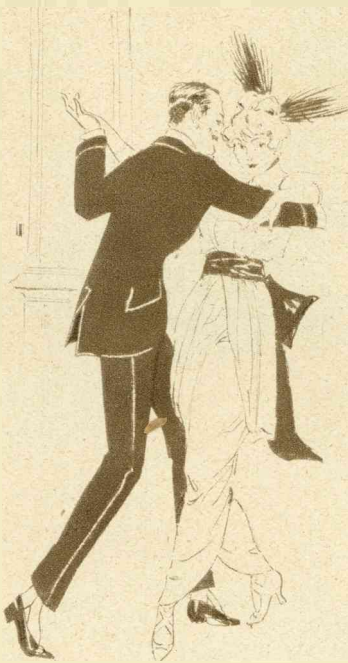
De Française, die met de haar aangeboren elegantie weet te dragen en durft te dragen wat een vrouw van andere afkomst niet zoo licht aanpakt, overblijft hare medezusters, die in het eerste oogenblik neus en schouders ophalen, doch die eindigen met fanatieke volgelingen te worden van de eerst op een afstand gehouden nieuwe gewoonten.

En wat men den Amerikaan ook verwijten kan, zeker niet dat hij zijn persoonlijkheid verbergt.

Onwillekeurig trokken dus de veel reizende, door Mammon gezegende nieuwe-wereldlingen in de toonaangevende kringen de aandacht. Amerika is een land waarin men zijn eigen wil leert doorzetten. Dies trok de Amerikaan de kleding aan, welke hem leek.

Zijn smaak is minder „stylish“ dan die van den Engelschman, welke gedurende lange tijden reeds de heerenmode beheerschte, maar dit minder „stylische“ werd vervangen door een durf, welke, het is al reeds door mij gezegd, imponeerend werkt op de bewoners van dit ondermaansche.

Typisch is het hoe „de mode“ zich niet alleen uit in den vorm en de kleur van een kledingstuk, doch dat zij heel ernstig meesprekt bij de aanwijzing van de soort van kleding.

DE TANGO TUZEDO, het midden houdend tusschen colbert en smoking

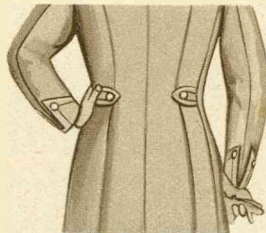

HET NIEUWE MODEL ROK (één knoop aan de mouw, slap overhemd, koord van horloge (of monocle), wit of grijs vest, breede zijden revers)

Er is practisch heel wat voor te zeggen. En 't is ook typeerend voor onzen tijd, die het vlugge boven het statige verkiest.

Er is over die keuze van kleding bij elke gelegenheid nog heel wat meer te vertellen.

Ik hoop spoedig in Panorama een lijst te kunnen

De rug en mouwkappen bij de overjas

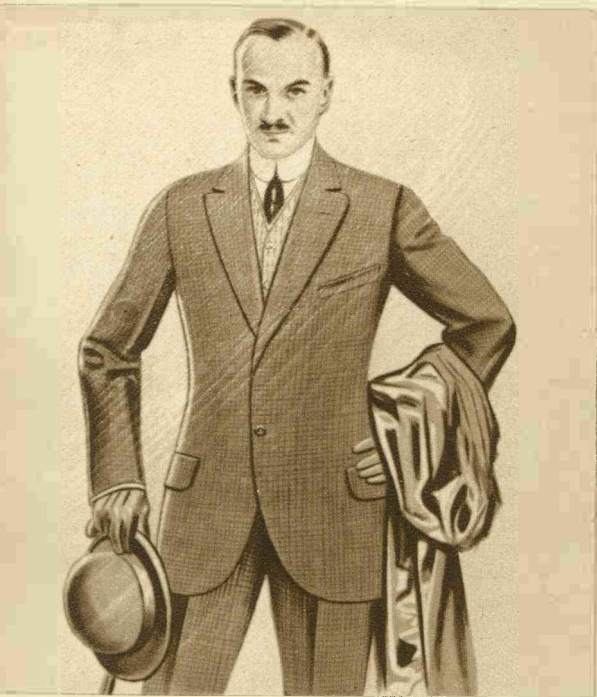

De moderne kraag bij raglans

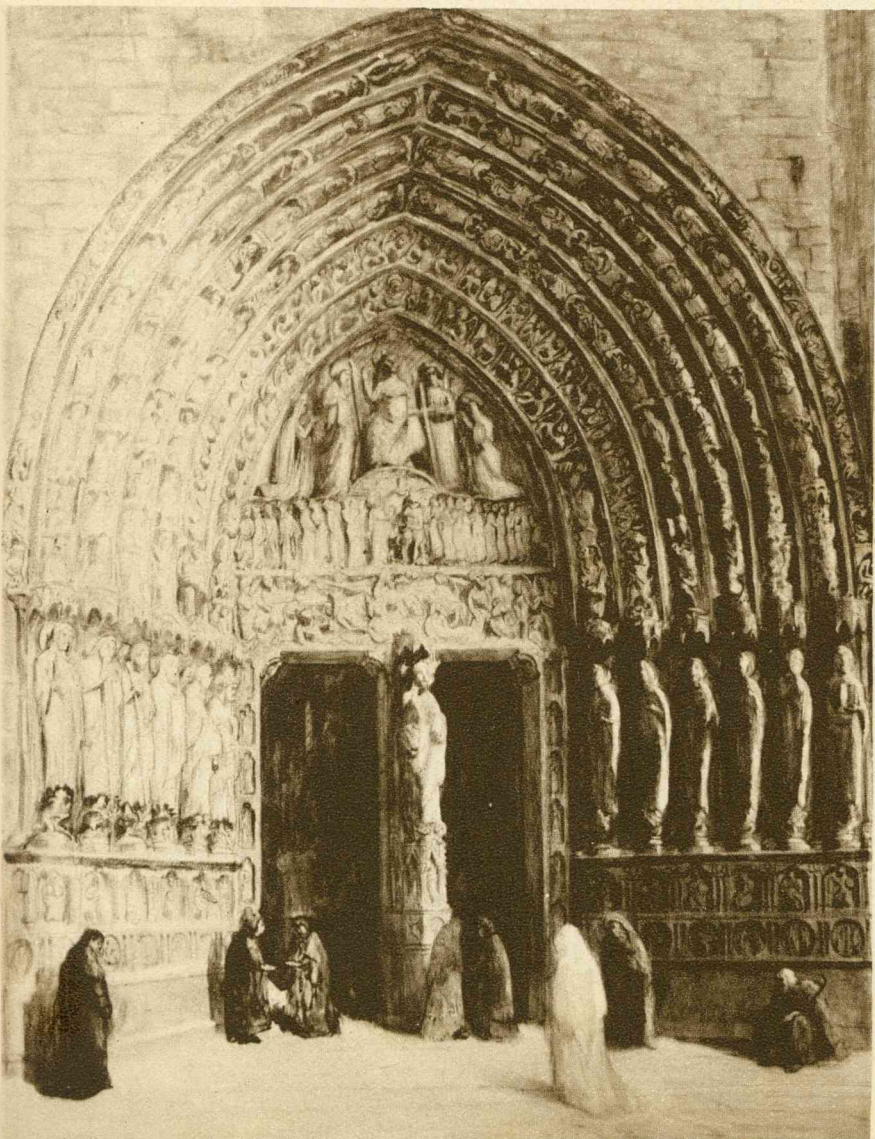
geven van de verschillende voorschriften daaromtrent. En ook een opgave der kleuren, welke naar de opvattingen der „technici“ het best passend zijn bij ieders hoofd- en baardharen.

Heusch, 't is een interessant onderwerp, dat heel veel voert, die mode voor heerenkleding.

L.

EEN COLBERT, zooals dit door een der leidende firma's in Amerika als up-to-date wordt genoemd

J. C. W. Cossaar, in den Kunsthandel „Esher Surrey“, TE SCHEVENINGEN.

Het is een feit, dat wij Nederlanders niet spoedig onder bekoring komen van de een of andere kunstuiting. Onze kritische geest zit ons daarvoor te veel in den weg. De voorbeelden zijn er te over, dat men in ons land, waar de eene helft der bevolking de andere dito examineert, slechts schoorvoetend en onder angstvallig voorbehoud, ten lange leste komt tot de appreciatie welke een kunstenaar verdient.

Men werpe mij nu niet voor de voeten dat een te rassche vergoding maar al te dikwerf geleid heeft tot een rauwe ontgoocheling.

Toegegeven dat b.v. buitenlandsche kunstenaars, met veel ophef ten onzent geïntroduceerd, ten slotte hier een geweldig fiasco hebben geleden, — blijft het nog de vraag, in hoeverre zulk een onverantwoordelijke reclame geschiedde met bijoormerken, welke met de kunst niets hadden uit te staan.

Men heeft Cossaar's kunst, — mijns inziens ten onrechte — willen vergelijken bij die van een Bosboom. Waarom? Is het, omdat de laatste ook kerken geschilderd heeft?

Clément Morro, de bekende Fransche Kunstcriticus, voortreffelijk stylist, wiens verfijnde kunstsmaak allerminst een beletsel is voor een uitnemenden kijk op de schilders en hun oeuvre, heeft te Gent de jongste tentoonstelling voor schilderkunst bezocht.

In „La Revue Moderne (Paris. C. E. Curinier) No. 23 van 10 Dec. j.l. schrijft hij onder „L'Art et les Artistes“ over zijn bezoek aan de „Exposition de Gand.“ Hij heeft er ook werk van Cossaar gezien: „Office du Matin“, „devant laquelle“, zooals hij schrijft: „je suis resté de longs moments.“

Een aquarel van dit schilderij is nu in Esher Surrey te zien.

Morro raakt niet uitgekeken en is vol uitbundigen lof over onzen schilder.

„Cossaar nous fait pénétrer à la suite sous „les voûtes pleines de mystère et de recueillement des vieilles Cathédrales; il nous montre „les fidèles priant à l'ombre des piliers et „nous ément profondément par l'ampleur de „sa vision et la magie du clair-obscur.“

Ook deze tentoonstelling biedt ruimschoots gelegenheid om de juistheid dezer uitspraak te toetsen.

Zie b.v. No. 19, getiteld: St. Saviour. — Rechts valt het gouden zonnelicht op het altaar hetwelk het midden der schilderij vormt.

Op het altaar valt de gulden schijn van den zachten glans der vele kaarsvlammen. In devote aanbidding liggen eenige geloovigen voor het altaar geknield.

In het middenschip, links op het doek, speurt men de vrome, stille tempelgangers. Een getemperd daglicht diffuseert langs pilaren en gewelven.

Heerlijk van werking is ook het gebrandschilderd raam met zijn warm-blauwe en schitterend groene tinten. Hier, zoowel als bij No. 20: St. Pauls, waar rood de hoofdtoon in het raam is en in No. 21: Toegang naar de kapel van Henry VII, voelt men, bij de uitbeelding der personen, hoe Morro dezen schilder volkomen begrepen heeft, waar hij zegt:

„Cossaar assujettit la forme, la lumière et „la couleur à sa vision intérieure. Sobriété, „puissance, émotion sont les qualités caractéristiques de cet excellent peintre.“

Uit zijn Engelschen tijd dateert No. 6, Trafalgar Square No. 10, een aquarel in grijs en blauw, dun en mooi van toon.

Voor al de beweging der voetgangers en ruiters is hier tot goede uitdrukking gekomen.